

„Egy kis idő még, és nem láttok engem, de
ismét egy kis idő, és megláttok engem.” Jn 16,16

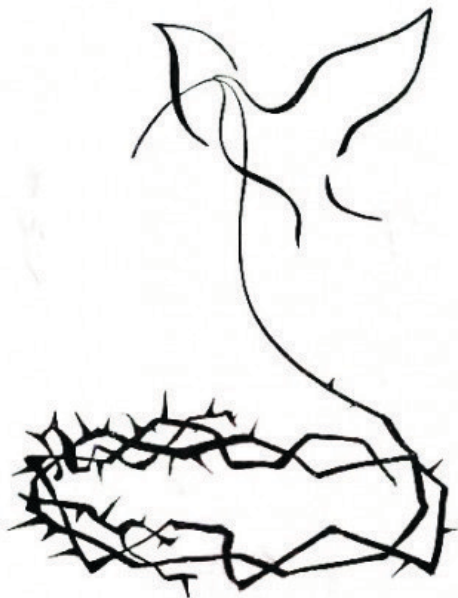
EMMAUS

gyülekezeti hírlevél
XX. évfolyam 1. szám, 2021. Húsvét.

Húsvéti áhítat

„...én élek, és ti is élni fogtok.” Jn 14,19

Jézus mondata nagycsütörtökön hangzik el, az utolsó vacsorát követően. Egészen pontosan tudja, mi vár rá. Júdas hamarosan elárulja, Péter megtagadja, magányosan kell végig járnia a szenvedés útját. Beteljesedik mindaz, amiről Ézsaiás próféta jövendölt: megvetetten, emberektől elhagyottan, fájdalmak között hordozza a vétkeink miatt kapott sebeket. A tanítványok fel sem fogják még igazán a Mester szavainak súlyát, a maguk módján kérdeznek és válaszolnak. Jézus arról is tud, hogy mi vár rájuk, akik vele voltak, akik őt követték, mire van szükségük igazán. Ismeri a szívük minden gondolatát.

„Én élek, és ti is élni fogtok.” Hatalmas vigasztalás van ebben a mondatban! Ígéretet kapunk és meghívást arra, hogy megismerjük azt az életet, amit Isten az ő egyszülött Fián keresztül ajándékoz nekünk. A második húsvétot töltjük a gyülekezet közössége nélkül. Sokan magányosan, aggódva. Mások komoly megpróbáltatásokat éltek át betegséggel küzdve. Vannak, akik gyászolnak, egyik pillanatról a másikra veszítették el azt, akit nagyon szerettek. Hitünknek ezekben a hónapokban komoly próbákat kell kiállnia. Emberileg figyelve a történeteket, nincs hova menekülni, sehol nem érezhetjük magunkat biztonságban. Milyen jó, amikor a kétségbeesés fájdalmát megélve megnyitjuk szívünket és értelmünket Isten életet adó igéjére! Milyen nagy áldás, amikor megelevenedik az imádság: „Uram, te megvizsgálász és ismersz engem. Tudod, ha leülök, vagy ha felállok (...) gondod van

minden utamra.” Velem van mélységben és magasságban, a körülmények ellenére is betölti a szívemet békességgel. Ami egy kívülről számára érthetetlen, Isten gyermekének valóság, gazdagság, mennyei kincs.

A tanítványok a feltámadás után értették meg Jézus kijelentésének lényegét. A sír üres, Jézus él! És ők ekkor elkezdtek másként élni: nem úgy, mint szolgák, hanem örökösök. Megváltottak és szabadok. Úgy gondolkodtak, szóltak és cselekedtek, ami a régi életükben elképzelhetetlen volt. Mert Jézus, akit láttak a kereszten meghalni mégis él! Ezt az örömhírt nem tudják magukban tartani. Miért keresitek a holtak között az élő, nincsen itt, hanem feltámadt!

Hogyan történt? A mennyei Atya titka marad, aki a feltámadás csodáját is a maga hatalmába helyezte. A feltámadott Jézus azonban megjelent és megszólította mindazokat, akik keresték, gyászolták őt, megszólította a bizonytalan, kételkedő tanítványokat.

Ezen a magányos húsvéton bennünket is nevünkön szólít. Igéjével bátorít, ígéretével erősíti csüggedt szívünket. „Én élek, és ti is élni fogtok!” Sokan mondják terheiktől megfáradva, fiatalok és idősek: nem élet ez így és nagy mélységekbe zuhannak. Meghallják-e vajon a vigasztalás evangéliumát, van-e erőnk és bátorságunk tovább adni az örömhírt? Tudjuk- hirdetni, hogy a Krisztus-hit nem egy kapaszkodó a sok közül, hanem maga az élet? Tudod-e testvérem, hogy a tied is lehet? Jézus győzött a halál fölött! A tőle nyert új élet egészen más, mint a törékeny földi életünk sok-sok sérüléssel, betegséggel, bizonytalansággal. Ez az élet nyereség! Olyan élet, melyért nem nekünk kell megküzdenünk. Elvégeztetett.

„Ő bűnhődött, hogy nekünk békességünk legyen, az ő sebei árán gyógyultunk meg.” Ézs 53,5

Bozorády Ildikó

Gyülekezetünk a 2021. március 7-i online vasárnapi istentisztelet keretében köszöntötte az Emmaus evangélikus egyházközség és az Emmaus Evangélikus Szeretetotthon alapító lelkészét, nyugalmazott esperest, aki március 4-én töltötte be 80. életévét. Ebből az alkalomból Zsarnai Krisztián, a Hajdú-Szabolcsi Evangélikus Egyházmegye esperese a 34. zsoltár soraival kezdte a köszöntést:

*„Áldom az Urat mindenkor,
állandóan őt dicséri szám,
az Úrral dicsekszik lelkem.”*

A nagytemplomi egyházközség elnöksége nevében Zsarnai Krisztián átadta az ünnepelt ajándékát, a felújított városi nagytemplom képével gravírozott üvegplakettet, és egy gyönyörű virágcsokor kíséretében köszönetet mondott feleségének, Jutka néninek is mindazért, amit az 5. számú körzet lelkipásztoraként a gyülekezet, az egyházmegye és a Magyarországi Evangélikus Egyházért tett. Ezután következtek köszöntő beszédek Soltész Csaba felügyelő, Melich Mihály kórházlelkész és Bertóthyne dr. Végvári Erzsébet presbiter részéről. Az ünneplést a gyülekezet kórusának szolgálata zárta: „Mielőtt a világ meglett, Ő már téged eltervezett, Téged Ő már akkor szeretett.”

A jubiláló lelkész válasza:

Kedves Gyülekezet, szeretett Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Hálás vagyok ezért a megemlékezésért és ezért az ünnepért, bár nem számítottam rá. Köszönöm azonban, hogy a gyülekezet emlékezik ebben a templomban arra, hogy ezen a környéken nem volt templom és evangélikus gyülekezet. Természetesen a gyülekezet és mindaz, ami létrejött Isten munkája. Mégis sokunknak van benne része, imádsága és fáradozása is.

Hozzátartozik a templomnak és a gyülekezetnek a létrejöttéhez az a tény, hogy mikor idekerültünk 1978-ban, akkor már Csizmazia Sándor akkori igazgatólelkész beszélt arról, hogy tervezték egy nagy szeretetotthon építését, de nem voltak meg hozzá a lehetőségek. Ez a Gyógyszertári Központ helyén lett volna, ott volt a gyülekezet tulajdonában egy darab föld. Évek teltek el, és 1983-ban kerestek meg bennünket azzal, hogy építsünk egy szeretetotthont. A megye és a város akkori vezetői jöttek el hozzánk. Nagyon hosszú idő telt el addig, amíg az otthon és a templom megszületett. Az a gondolat vezetett, hogy olyan sok csodát láttunk, hogy egy-egy gyülekezet közössége hitből, szeretetből szociális munkát végez, szeretetszolgálatot, diakóniát, amellyel felkarolnak embereket, családot, rászorulókat egyenként, olyannal is találkoztunk, hogy létesítenek egy intézményt, ahol

azokról gondoskodnak, akik magukat már nem tudják ellátni. Ez adta azt a gondolatot, hogy jó lenne, ha fordítva történne. Az Isten csodája lenne, hogy építünk egy szeretetotthont, abba beköltöznek idősek, és a környéken lakók és mások elindulhatnak a templom felé, hogy egyszer csak gyülekezet legyen belőle. Megtörtént a csoda. '93-ban elkészült a szeretetotthon főépülete, majd folytatódott az épülés, megszületett a templomunk is.

Szükség van templomra ahhoz, hogy önálló gyülekezetet lehessen alapítani, így 2005-ben elkészült a templom, és 2006-ban lett önálló a gyülekezetünk. Azóta is van növekedés. Egyesek már hazaköltöztek a Mennyei Atyához, mások elköltöztek más vidékre, vagy kimaradtak a gyülekezet közösségéből. De hálásak vagyunk a gyülekezetért, szeretjük a gyülekezetet. Amikor erről beszélek, akkor azt is szeretném elmondani, hogy nem az a természetes, hogy vannak hívő emberek és a hívő embereknek gyerekei, és ők hívők lesznek és így tovább. Természetesen ez lehetséges, hiszen minden hívő szülő arra vágyik, hogy a gyermekei megismerjék az Úr Jézust és átadják a szívüket, és kövessék Őt. Viszont az is feladata a keresztyén közösségnek, hogy hirdesse az evangéliumot, és emberek vágyódjanak rajtuk keresztül Jézussal találkozni.

Az én életemben is így történt. Az én szüleim polgári foglalkozású emberek voltak, nem azt mondom, hogy hitetlenek voltak teljesen, tudtak Istenről. Olykor persze volt hittel szemben való kijelentésük is egyiküknek-másikuknak, de alapvetően alig jártak templomba, nagyon keveset imádkoztak, néha azonban ez is megtörtént. Talán édesapám, amikor esténként lefeküdt, amikor a lámpát eloltottuk, mert olajlámpával, petróleumlámpával világítottunk, akkor magában imádkozott. Viszont a teológiára kerülésem mögött az állt, hogy mi osztályidegenek voltunk a társadalomban, politikailag megbélyegezettek, és nem lehetett számítani arra, hogy tovább tanulhatok. S innen indult a töprengés a családban, jött valaki és azt tanácsolta, hogy teológiára küldjenek el, mert az is egy hivatás. Ez megragadta a szüleimnek a szívét, különösen édesapámét, és azt mondta, hogy menj el teológiára.

Majdnem az egész első év gondokkal, kétségekkel telt el, egyáltalán nem akartam ottmaradni, de édesapámnak nem lehetett nemet mondani. Másképpen nevelték akkor a gyerekeket, és nálunk különösen is szigorú volt a nevelés. Később hálát adtam édesapám határozottságáért és döntéséért, hiszen társakon keresztül, teológustársakon, lelkészeken keresztül, egy-egy budapesti gyülekezet tagjain keresztül valahogy megértettem, hogy van egy olyan keresztyénység is, amellyel én nem találkoztam. Ahol az emberek komolyan veszik Jézust, úgy tekintenek Istenre, mint az édesapjukra, úgy beszélnek Jézusról, mint akivel közvetlen kapcsolatuk van. Erre a kapcsolatra egyszer csak elkezdtem vágyani. És megkaptam Istentől azt a nagy ajándékot, hogy személyesen megismerhettem az Úr Jézust. Vágytam Istennek a kegyelmére, megbocsátására, vágytam arra az új életre, amiről hallottam, amiről akkor már tanultam is. Nem volt bennem olyan érzés, hogy ne akarjak lelkész lenni,

hiszen az első pillanattól kezdve, ahogy megértettem, hogy Jézus üdvösségünkért jött, és hogy nekem az lesz a feladatom, hogy róla beszéljek, szinte mindenkinek, akivel találkoztam elkezdtem Jézusról beszélni. Az a gondolat volt bennem, hogy lesz egy gyülekezet, ahova eljönnek néhányan, és majd a gyülekezeti tagok tovább adják az örömhírt. Ez így lett. De úgy gondolom, hogy ebben ezután is van tenni-valója a gyülekezetnek.

Hálás vagyok azért, mert együtt vagyunk ebben a gyülekezetben, és egyek vagyunk Krisztusban.

Most szeretnék köszönetet mondani azoknak, akik a szolgálatomat megköszönték, és Isten áldását kérik életemre, esperes úrnak, Krisztiánnak, köszönöm Csabának a gyülekezet felügyelőjének, kedves kollégámnak, Melich Misinek és Zsókéknak. A szívemig hatottak a szavak, sokáig fogok emlékezni rájuk. Azt gondolom, hogy van ezekben a beszédekben túlzás is, másik oldalról pedig a szeretetnek az egyoldalúsága, hiszen tudom azt, hogy a munkám közben nemcsak olyan dolgok történtek, amelyek helyesek, szépek és jók, és építették a gyülekezetet, voltak benne megfáradások, voltak benne botlások, és ami a csoda, hogy Isten elé lehet vinni mindezeket a dolgokat, mert Isten irgalmas Isten. A kereszténység, a Szentírás üzenete abban páratlan, hogy a megbocsátásról olyan üzenete van, melyet sehol máshol nem találunk, mint az ígében, hogy Isten az ő Fiáért, Jézus Krisztusért kegyelmet hirdet, megbocsátja bűneinket és megnyitja előttünk a mennyország ajtaját. Azt akarja, hogy míg itt élünk, vele járjuk az utat, földi vándorutunkat, és egyszer megérkezzünk hozzá, a mennyei királyságba, ahol készül számunkra a hely. Isten áldja meg a gyülekezetet, testvéreimet, akik köszöntőt mondtak, tovább is hordozzuk imádságban a gyülekezet életét, személyesen a ránk bízottakat, mert ez az egyik legfontosabb szolgálat, alapja a gyülekezet működésének.

Köszönöm, ámen.

Időtlen naptár

A múltó napok lelkét Te kivetted,
És múlhatatlan keretekbe tetted.

És írhatnak már évet akárhányat,
A Te naptárod nem lesz halaványabb.

Eshet a húsvét későbbben, korábban:
Ott lesz a Te Golgotád bíborában.

Nyílhat bármikor a pünkösdi rózsza:
A szíved vére nem kopik le róla.

Lehet hétfőn vagy szerdán a karácsony:
Nekem nélküled nincs diós kalácsom.

Éltünk fonalát a párka hadd szője.
Az elmúlásra mi gondunk nekünk,
Testvér, Időtlen Naptár készítője?

Reményik Sándor ezt a versét szellemi és lelki testvéréhez, a festő Szőcsné Szilágyi Piroskának címezve írta, aki őt születésnapjára egy saját készítésű, akvarell képekkel díszített öröknaptárral, a Tliri-Tliri Kalendáriommal lepte meg 1924-ben. Az öröknaptár hatására, amely bármely évben felhasználható, a múlt idő és az örök idő, a változó és a változatlan, a külső és a belső idő viszonyán tűnődik versében itt a megajándékozott.

Amikor elhívja az Úr, hogy vezesse ki Izráel népét Egyiptomból, Mózes amiatt aggódik, hogyan fogja azonosítani a nép előtt az őt küldő Istent atyáik, Ábrahám, Izsák és Jákób Istenével. Ekkor az Úr így nevezi meg magát: **„Vagyok, aki vagyok”,** majd hozzáteszi: **„Így szólj Izráel fiaihoz: A Vagyok küldött engem hozzátok.” 2Móz 3,11-18** Számunkra a *Vagyok* mint Isten neve azt közvetíti, hogy ő a tökéletes, a múlhatatlan és nem romló létezés, az egyetlen igazi, a legteljesebb élő valóság. Ebben a tökéletességben az azonosság is benne foglaltatik, a változatlanság, hogy Isten nincsen alávetve az időnek. Ő az egyidejű, örök jelen, aki valamennyi időpillanatot egyidejűleg képes birtokolni.

Mi emberek azonban az idő anyagából vagyunk, és földi életünkben, úgy tűnik, az idő a legdrágább kincsünk, hiszen nem áll korlátlanul a rendelkezésünkre. Vigyáznunk kell, nem pazarolhatjuk. Aki nem Isten tanításait követve él, bűnös szokásaival és lelki nyugtalanságával, bizony megrövidíti az életét erre emlékezteti a fiát Salamon is: **„Az Úrnak félelme hosszabbítja meg a napokat; az istenteleneknek pedig esztendeik megrövidülnek. Az igazaknak reménysége öröm; az istenteleneknek várakozása pedig elvész.” Péld 10, 27-28**

A földi élet véges, a kezdettől halad a vég felé, és csak az ifjúkort nem ebben a tudatban éli az ember, amikor még beláthatatlanul hosszúnak tűnik az élet. Később az egyik legfontosabb fogalom, amelyet az időhöz társítunk, az elmúlás lesz. Az időt mint egymásutániségot érzékeljük, amely áramlik, feltartóztathatatlan, mint a folyó, magával sodorva minden élő. A keresztény embernek azonban ennél tágabb az időtudata. Mi tudjuk, hogy lelkünket a Teremtőtől kaptuk, és így van reményünk az örök életre a földi elmúlás után: **„A világ pedig elmúlik, és annak kívánsága is; de aki Isten akaratát cselekszi, megmarad örökké.” 1Jn 2,17** Reményik Sándor verse ezt az időtudatot erősíti az olvasóban, amelyet Jézus Krisztus húsvét vasárnapi feltámadása által nyertek a benne hívők: a múlt napok lelkét múlhatatlan keretekbe tette az Úr is, ezért hát mi gondunk nekünk az elmúlásra, amikor tudjuk, hogy élő valóság az Időtlen Naptár?

Életünket az jellemzi, hogy csak az idő közegében tud gyümölcsöt hozni Istennek az ember iránti jóindulata, de ez az élet nem csak a sodró idő mértéke szerint van szabva! Az Istenben bízó ember élete több, mint egy marék por: az alattomosan

pusztító külső idő számunkra nem egyszerűen lefut, mint homok az órán. A másik fogalom ugyanis, amelyet az időhöz társítunk, a tartalom. A magyar nyelv csodálatosan őrzi ezt a kettős képzetet, a külső és a belső idő különbségét. A mi földi időnk nem üres, nemcsak múlik, hanem olyan is, mint egy edény: telik. És mivel töltitek az időt otthon? – teszik fel a kérdést egymásnak az emberek most a Covid járvány idején. Szemben az elfutó külső idővel, ez a belső idő szinte teljesen a miénk. Szabadságot kaptunk, és ez felelősség is: mire nézek, mire gondolok, mit teszek. Az időnk tartalmát mi magunk választjuk meg, és így valósul meg, az időben, az ember földi életének végső célja: lelkünk Isten akarata szerinti kiteljesedése.

Telik-múlik az életünk, majd egyszer csak megtelik, eltelik. Üres bálványok társaságában töltöm-e az időmet vagy hitet növelő lelki-szellemi értékekkel gyarapodva? Igazlelkűként igyekszem élni, mások javára is? Keresem a Teremtőm akarátát, célját az életemmel? **„Jól vigyázzatok tehát, hogyan éltek; ne esztelenül, hanem bölcsen, kihasználva az alkalmas időt, mert az idők gonoszak. Éppen azért: ne legyetek meggondolatlanok, hanem értsétek meg, mi az Úr akarata.” Ef 5, 15-17**

Ujszászi Zsuzsanna

A Trili-Trili Kalendáriom fedőlapja

Számtalan ember kérdezi ezt meg tőlem naponta: miért van ez a fájdalom, betegség vagy éppen ez a szörnyű járvány. Isten miért ad ilyen kegyetlen büntetéseket? Nem olvastam ugyan Philip Yancey ilyen címmel írott könyvét, és nem is vagyok érdemes arra, hogy teológiai értekezésbe fogjak erről, de hiszem, hogy nem Isten adja például a rákot a testünkbe, sokkal inkább a Gonosz. Tény, hogy Isten megengedi ezt az életünkben. Egyrészt mert bűnös életünk számtalan rossz döntésének mindig van következménye, másrészt az ember életében kellenek sivatagi pillanatok ahhoz, hogy megtanulja értékelni az Éltető Vízét. Biztos vagyok benne, hogy az Úr megmozgat eget és földet azért, hogy minden egyes gyermeke megismerje és elfogadja őt!

Valakinek elég az élettől egy apró pofon, másnak elég nagy dózis kell ahhoz, hogy rájöjjön, kitől függ az élete valójában. Számtalan beteget láttam már, akinek a betegség törte annyira össze az egóját, hogy végre Isten felé tudjon fordulni vagy éppen a keresztény nagy beteg emberek békessége indított rokonokat az Isten keresésére. Mindannyiunk életében sok miért van, amire talán soha nem kapjuk meg a választ. Egyre biztosabb vagyok abban, hogy néha nem is kell tudnunk a miérteket. Erről szól a hit: leteszem az Úr kezébe, rábízom magam. Keresem őt és igyekszem elvenni az akaratát.

”...akik Istent szeretik, azoknak minden javukra válik...”

Sokáig nem hittem ebben a mondatban igazán, és csak a saját életem pusztai időszakain keresztül értettem meg ennek az ígéretnek a mélységét. Soha nem gondoltam volna, hogy egy magzat elvesztésekor, amikor fizikailag és lelkileg is összetörik az ember, vagy éppen egy válás viszontagságai közepette lehet az ember legközelebb Istenhez. Soha olyan békességem nem volt, mint azokban az időkben! Az Úr szeretettel burkolt körbe és megtanultam, hogy csak Ő adhat igazi boldogságot és megelégedettséget.

Sokat kaptam az élettől: szeretőcsaládot, sokfélelehetőséget és el sem tudtam képzelni, hogy nekem beteg gyerekem születhet. Azt viszont biztosan tudom, hogy a hitem ezáltal erősödött meg. Türelmet kértem és egy életre szóló feladatot kaptam. Hitet kértem, és harcolnom kell életem minden napján. Tény, nem így képzeltem. Sajnos naponta elbukom ezerszer, de most már megtanultam..., az az erős, aki elbukik, de Isten segítségével újra fel tud állni! Most ezt az üzenetet kaptam, hogy adjam tovább:

Bármilyen gyötrelmem ér életed során, az Úr ott van melletted! Veled sír és veled szenved, de soha nem engedi el a

kezed még akkor sem, amikor te azt hiszed, hogy elhagyt. Mindennel, ami veled történik, célja van. Minden imát meghallgat, de úgy alakítja életed, ahogy neked jó, és nem, ahogy neked jólesik. Az Úr soha sem késik, inkább ő vár ránk türelmesen. Nem csak ebben a világban akar téged, sokkal inkább az örökkévalóságban, még akkor is, ha esetleg a földi életed feláldozása kell hozzá. Sok rossz döntést hozunk, ami távolabb visz attól az úttól, amit nekünk szánt, de előbb vagy utóbb „visszapofoz” minket a helyes irányba. Végre megértettem, hogy bármi lesz az ára, az a legjobb nekem, ha azt kérem:

„Legyen meg a te akaratod!”

Dr. Bakk Judit

„A békesség Istene pedig, ... tegyen képessé titeket minden jóra, akaratának teljesítésére, és munkálja bennünk azt, ami kedves öelötte...” (Zsid 13,20-21)

Kedves Pártfogók, Támogatók, kedves Barátaink!

Sokan kérdezték tőlünk az elmúlt hónapokSSban, hogy mi újság Kenyában, hogy alakul a pártfogolt gyermekek élete ebben a nehéz időszakban, tudjuk-e egyáltalán folytatni köztük a szolgálatot. Ezért most először összefoglalom a helyzetet, ezt követően pedig az egyik pártfogolt kislány, Grace szívűműtétjéről, majd a februári utazásunk során kiderült egyéb egészségügyi problémákról szeretnék beszámolni.

A Covid-19 Kenyában

Természetesen a vírus Afrikát/Kenyát is elérte. Úgy, mint nálunk, bezárták az iskolákat, a gyülekezést – köztük az istentiszteleteket is –, betiltották, ami a kenyai emberek vérmérsékletének, problémamegoldó szokásaiknak, na és a rendőrség módszereinek köszönhetően nem ment zökkenőmentesen. A hírekben is láthattuk, hogy komoly összecsapások alakultak ki.

Néhány hétre a kapcsolat is megszakadt köztünk és köztük, mert a szolgálatot végző kinti lelkészeknek is otthon kellett maradniuk, ezért nem volt hozzáférésük internethez. Például Ábel, a szolgálat önkéntes „oszlopa”, aki a napi kapcsolatot tartja a családokkal és az iskolákkal, március elején családjával hazament a falujába, hogy megmutassa decemberben született első gyermeküket a rokonoknak. Eközben jött a karantén, és a kis család otthon rekedt. Júniusban, külön minisztériumi engedélyre volt szüksége ahhoz, hogy visszatérhessenek Nairobibba.

A vírus kapcsán az emberek nehéz élete alig elviselhetőre fordult. Ott, ahol az emberek többsége abból tengeti életét, hogy az utcán zöldséget, fánkot, mogyorót vagy mást árul, vagy jobbmódú helyi, vagy külföldi családoknál alkalmazzák házvezetőnként, sofőrként vagy kertészként, sok esetben alkalmi munkát végez, ott a korlátozások a teljes jövedelem megszűnését eredményezték. Állami támogatáshoz nem jutnak, nincs bevételi forrásuk. A pici kunyhóknak, amiben laknak, bérleti díja van, aki nem fizeti, azt kirakják az utcára. Hálások vagyunk Istennek, és köszönjük a Támogatóknak, hogy az EKME részéről két ízben is küldhettünk segílyt a családoknak élelemre és a bérleti díjuk kifizetésére (ennek egy részét a tandíjakra szánt összegekből, másik részét pedig az általános célokra szánt adományokból, illetve vész-tartalékainkból fedeztük). El sem tudjuk képzelni, hogy

a nyomornegyedbeli körülmények között, hogy is zajlott ez az egész, és milyen következményei lehetnek.

Mint tudjuk, Kenyában a tanév januártól október végéig tart. A márciusi iskolabezárás óta a tanítás szünetel, hiszen messze nincsenek meg az online oktatás feltételei. Mostanra az év harmadik trimesztere zajlana, a lemaradás behozhatatlan. Ezért úgy döntött a kormány, hogy ebben a tanévben már nem nyitják ki az iskolákat, hanem 2021-ben a teljes tanévet megismétlik. Kérjük Istent, hogy januárban ott (is) zökkenőmentesen kezdődhessen el az új tanév. (E beszámoló írása közben kaptam a hírt, hogy lehet, hogy mégis kinyitják az iskolákat október közepén, de még bizonytalan a helyzet.)

Grace szívműtétje

Februári, kenyai látogatásunk után beszámoltam arról, hogy a velünk utazó orvosok az egyik kislánynál komoly, veleszületett szívrendellenességet felfedeztek fel. A probléma néhány év múlva a kislány halálához vezetett volna, egyetlen megoldás volt rá: a műtét. Ennek költsége 2 millió kenyai shilling (kb. 6 millió magyar forint) volt, ami nagy kihívást jelentett volna az EKME számára. Egy segítő komoly közreműködésének köszönhetően azonban sikerült Grace részére egészségügyi biztosítást kötni, így ennek a biztosításnak, valamint a kórház szociális alapja támogatásának köszönhetően, szeptember elején megvalósulhatott a műtét. Az EKME-nek végül is mintegy 400 ezer forintnyi összeggel kellett hozzájárulnia a költségekhez.

Értesüléseink szerint a műtét jól sikerült, a kislány erősödik, már hazaengedték a kórházból. Otthoni körülményei nem igazán ideálisak egy nyílt szívű műtét utáni lábadozáshoz, de csupán annyit tudunk tenni, hogy küldünk az őt nevelő nagymamának segítséget ahhoz, hogy ellássa Grace-t bőséges, egészséges étellel és tiszta vízzel vegyen neki. A betegségét felfedező, februárban kint járt kardiológusok szerint itthon egy ilyen beavatkozáson átesett gyermek tökéletesen más ellenőrzésben/utógondozásban részesül, de hát az ott Afrika, ahogy ezt mondani szoktuk.

Nagyon hálásak vagyunk Istennek, hogy ez a műtét megvalósulhatott; hogy anyagilag nem állította az EKME-t megoldhatatlan akadályok elé; és hogy Grace állapota javul. Amint az idáig vezető úton is tettük, bízzuk ezt a kislányt Istenünk gondoskodó, védő kezébe, hogy testben-lélekben megerősödve, az Úrban bízva folytathassa további életét.

További feladataink

Szintén a februári orvosi vizsgálatok során derült ki, hogy Mambónak hasi séreve van. Mambó első pártfogoltjaink egyike, kissé túl lehet már a 30 éven, családja van, de régi pártfogója még mai napig is segíti őt, pici kunyhójuk bérleti díjának fizetésében. Ezt ő azzal hálálja meg, hogy szervezi a Kawangware nyomornegyedben élő pártfogoltakat, foglalkozik velük. Ezen kívül, valahányszor meglátogatjuk őket, és pártfogoltjaink népes csapata együtt van, ő nagy felelősségtudattal, de határtalan humorral és jókedvvel áll be a karmester/nótafa szerepébe, s afrikai hévvel vezeti az éneklést. De minden más szervezési feladatot is rá lehet bízni. Segít, ahol csak tud.

Mambó teljesen árván nőtt fel, a pártfogásnak köszönhetően térhetett vissza az utcagyereki létből az iskolába. Többféle munkával próbálkozott, mostanában építkezéseken dolgozik. Nyilván a sok cipeléstől, sérvet kapott. Műtétre van szüksége, most ennek szervezéséhez látunk hozzá. Februári látogatásunk után egy tanfolyamra jelentkezett, amit, ha elvégez, matatu (helyi busz tömegközlekedés) sofőr lesz belőle. Ezzel és a korábbi tanulmányaival egész életében szerény megélhetésre tesz szert. A tanfolyam viszont csúszik a karantén miatt, reméljük, januártól elkezdődik.

Az egyik hétéves kisfiú, Kevin máj-problémáját is szeretnénk kivizsgáltatni, kezeltetni.

Ezekben a hónapokban a tandíjakkal, az eredményekkel és más iskolai dolgokkal nincs sok feladatunk. Így kis önkéntes csapatunkkal itthon és Kenyában arra tudjuk szánni a felszabadult időt, hogy ezeknek az egészségi problémáknak a megoldásán munkálkodjunk.

Mindannyian kérjük Isten áldását a gyerekekre, családjaikra, környezetükre, az erőfeszítésekre, amit értük teszünk, és azokra, akik bármilyen formában e szolgálat mellett állnak.

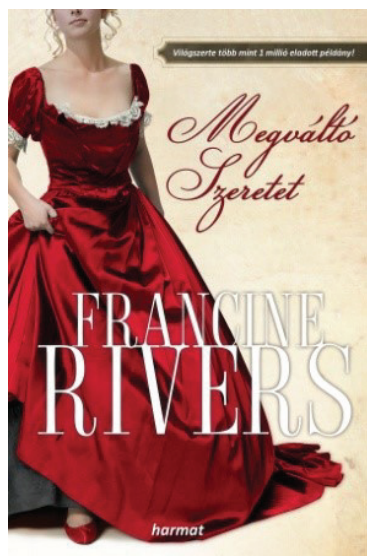
Szeretettel, Bálintné Kis Beáta

Ha valaki úgy érzi, hogy hozzá szeretne járulni a fent leírt szolgálathoz, az EKME bankszámlájára (OTPBANK 11711034-20804538) utalással, vagy csekken teheti meg. A megjegyzésben feltétlenül legyen ott a cél, pl. „Grace műtétjére”, vagy „Mambó műtétjére” vagy „Kevin kivizsgálására”.

Az Evangélikus Külmissziói Egyesület elérhetőségei:

Email: ekme@lutheran.hu vagy balint.nairobi@yahoo.com

Honlap: kulmisszio.hu vagy ekme.lutheran.hu

A regény egy lányról szól, akit már nyolc évesen eladtak egy pedofil bordélyház tulajdonosnak. Gyermeki évei arról szóltak, hogy mindenki, akivel csak találkozott kihasználta, megalázta, vagy hasznot húzott belőle. Egész életében csak üres ígéreteket kapott, és a remény legkisebb morzsájába sem mert belekapaszkodni, mert minden reményteljes menekülése csak csalódáshoz vezetett. Felvértezte tehát magát büszkeséggel, könnyel, és ezek mögé rejtette rettentő fájdalmát. Teljesen reménytelen volt az élete, és meg akart halni. Isten azonban nem halálra szánta, egy sokkal jobb és szebb életet tervezett neki!

Egy hűséges emberét használta eszközül ahhoz, hogy a lány megmenekülhessen. Hiába volt gyönyörű a lány, a férfi először elszörnyedt, de engedelmeskedett a parancsnak és kimentette a lányt a bordélyházból. Szerelmes lett belé, és hihetetlen türelemmel, végtelen szeretettel szerette, körbefolyta, ápolta nemcsak a testi, de a lelki sebeit is. Lassan lebontotta a falakat, szeretettel építette fel a reményt benne, és elvetette a hit apró magvacskáit. Az ismeretlen érzések sokasága miatt a lány többször elszökött tőle. Nem hitte el, hogy létezik olyan szeretet, amely nem használja a másikat, ami ha kell, feláldozza önmagát és mégis erős, megingathatatlan.

Ajánlom ezt a könyvet azoknak, akik szeretnének egy szívbemarkoló történetet elolvasni. De sokkal inkább azoknak ajánlom, akik sokat csalódtak életükben, és rettegnek attól, hogy felfedjék a világ előtt az érzéseiket, nehogy sebezhetőbbé váljanak. Azoknak, akik ha remélni mernek, meg kell kockáztatniuk, hogy elvesztenek mindent. De főleg azoknak, akik olvasni akarnak az igazi agape szeretetről. A szeretetről, ami ad, de soha nem kér. Ami megvéd, de soha nem támad, és soha nem erőszakol. Ami úgy ad, hogy észre sem veszed, de fuldokolni kezdesz, ha nincs melletted. Ami minden ember lelkéből hiányzik, amíg nem ismeri meg ISTENT. (Harmat Kiadó, 2016)

Püspökeink járvánnyal kapcsolatos útmutatását adjuk közre:

„Az Emberfiának is fel kell emeltetnie, hogy aki hisz, annak örök élete legyen őbenne.” Jn 3,14b–15

Nikodémus éjszaka megy el Jézushoz, fél a világ szájától. Bár a Mesterrel beszél, a külső sötétség és a belső bizonytalanság a meghatározó viselkedésében.

A helyzet most is sötét, a félelem tapintható bennünk és körülöttünk. A vírus mostani mutációja rendkívül aktív, és az eddigieknél is veszélyesebb, a mutatószámok még mindig nem kedvezőek. Megköszönjük egyházunk tagjainak a komolyan vett, fegyelmezett önkorlátozást: négy hónapja nem éneklünk közösen istentiszteleteinken, nem éljük meg az úrvacsora minden értelmet meghaladó közösségét, nem gyakoroljuk a béke gesztusát.

Ezt a gyakorlatot – bármennyire is fáj valamennyiünknek – néhány hétig még fenn kell tartani. Az idei nagyhét ugyanúgy csendes lesz, mint a tavalyi, folytatódik a gyülekezet nélkül közvetített istentiszteletek, elmaradó húsvéthajnali keresztselések és konfirmációk sora.

Az eddigi gyakorlat – a nyomtatott igehirdetések, online alkalmak, házi áhítatok – kibővíthető az egyházzene csúcspontjaként emlegetett passiók hallgatásával.

A közöny, a csüggedés ne vegyen erőt rajtunk. A nagypénteki eseménysor lezárásakor – amikor a tanítványoknak már nyoma sincs – ugyanez a Nikodémus jelenik meg Jézus temetésekor. Immár félelem és mérlegelés nélkül vallja meg tettével Krisztushoz tartozását.

Kedves Testvéreink!

E furcsa év sajátos lehetőséget ad arra, hogy bár most nem a megszokott gyülekezeti szinten, de szűk családi közösségben megvalljuk és megéljük Krisztushoz tartozásunkat. Isten ajándékának tartjuk, hogy van már vakcina, folyamatban vannak az oltások, ami reményt ad arra, hogy a vírus visszaszorítása belátható időn belül megtörténik.

A betegekért, az értük küzdőkért, a gyászolókért imádkozva feltámadott Urunk szeretetébe ajánljuk testvéreinket, gyülekezeteinket, intézményeinket.

Budapest–Győr, 2021. március 26.

Dr. Fabiny Tamás elnök-püspök,
Kondor Péter püspök,
Szemerei János püspök

1+1% LÉLEKKEL, ISMERETTEL

Egyházi 1%-os felajánlásod mellett
civil 1%-oddal támogasd
az evangélikus alapítványokat!

Emmaus Evangélikus Szeretetotthon

Emmausért Alapítvány

18811104-1-15

Köszönjük!

egyszazalek.lutheran.hu

www.evangelikus.hu

LÉLEKKEL, ISMERETTEL

A vasárnapi istentiszteletek a szokásos időben reggel 9 órától megtekinthetők élőben online: <https://www.youtube.com/user/emmausnyh>

Ha valaki a youtube csatornára feliratkozik és a feliratkozás gomb melletti csengettyűre rákattint és az „összes” feliratú lehetőséget választja, e-mailben kap értesítést az adások megkezdéséről.

A csütörtöki bibliaórát, szombati imaórát, konfirmációi órát és ifjúsági órát meet-en keresztül tartjuk. Ha valaki szeretne csatlakozni, jelezze az e-mail címmel vagy telefonon.

Az utóbbi időben voltak gondjaink a közvetítéssel. Sok visszajelzés érkezett ezzel kapcsolatban. Kaptunk egy komolyabb adományt a rendszer korszerűsítésére, ehhez csatlakozott a presbitérium azzal a döntésével, hogy gyűjtést hirdetünk meg erre a célra.

Fontos fórum még, ha valakinek facebook profilja van, az Emmaus csoport illetve a gyülekezeti honlap: <https://emmausgyulekezet.hu/>.

Imakéréseket lehet az abozorady@gmail.com

van a facebook csoportban, akkor arra a felületre is fel lehet tenni.

Ha valaki a perselybe szeretne tenni, átutalással teheti meg. A presbitérium javaslata alapján az Emmaus Otthon postáládájába is be lehet dobni az összeget egy zárt borítékban. Ebben az esetben fontos ráírni a nevet illetve, hogy milyen adományról van szó: persely, céladomány vagy egyházfenntartói járulék. A gyülekezet számlaszáma: 11744003-20946856

Kérjük adója 1 százalékaival támogassa egyházunkat és az Emmausért alapítványt!

Evangélikus Egyház: 0035

Emmausért alapítvány: 18811104-1-15

Elérhetőségeink: 4400 Nyíregyháza, Korányi F. u. 160/A.

Telefon: 06-20-8243085, Fax: (42) 595-469,

E-mail: emmaus@lutheran.hu, www.emmaus.hu

Szeretnénk köszönetet mondani mindazoknak, akik anyagilag is támogatták gyülekezetünk működését